

VI KEELANDOVÁ

PROJEKT ŠÉF

*Vraj neschopná kandidátka!
To sa ešte uvidí.*

IKAR

VI KEELANDOVÁ
PROJEKT
ŠÉF

Preložila Andrea Vargovčíková

Vi Keeland
THE BOSS PROJECT

Copyright © 2022. THE BOSS PROJECT by Vi Keeland

Translation © 2023 by Andrea Vargovčíková

Cover photo by Shutterstock

Cover design © 2023 by Emil Křížka

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9096-9

EVIE

„Ehm, jedla som čerešne.“ Pozrela som na svoju fľakatú blúzku a ospravedlňujúco sa usmiala. „Keď som nervózna, jem. Išla som okolo stánku s ovocím, v ktorom predávali čerešne. Zbožňujem ich! Aj keď asi nebol dobrý nápad pustiť sa do nich pätnásť minút pred pohovorom.“

Vrásky na čele ženy sediacej oproti mne sa prehĺbili. Uznávam, na blúzke sa mi nevynímala iba jedna či dve škvrnky. Ak mám šancu zachrániť tento pohovor, musím urýchlene konať a rozveseliť ju pravdou.

„Padla mi čerešňa,“ vysvetľovala som ďalej. „Odrážila sa, a ako som ju chytala, na troch miestach som sa zašpinila. Na záchode som sa pokúsila škvrny vyprať. No viete, aký je hodváb, len tak z neho niečo nepustí. Potom mi napadla spásna myšlienka, že z tých fľkancov spravím vzor. Zostalo mi ešte zopár čerešní, a tak som do nich zahryzla a pokúsila sa o podobné škvrnky. Očividne sa mi to nepodarilo, no mala som iba dve možnosti. Buď bežať do obchodu po čistú blúzku a meškať na pohovor, alebo sa pokúsiť o výrobu nového módného kúska. Myslela som si, že to nebude tak vidieť...“ vzdychla som. „Asi som sa mýlila.“

Žena si odkašľala. „Áno, rozumiem... Čo keby sme začali?“

Nasilu som sa usmiala a zložila si ruky v lone, hoci už bolo nad slnko jasné, že boj o nové pracovné miesto som prehrala. „To by bolo skvelé.“

O dvadsať minút som vyšla na ulicu. Ešteže nemrhala mojim časom. Môžem si kúpiť ďalšie chutné červené plody a pred posledným pohovorom v tomto týždni si zoženiem novú blúzku. Hneď sa mi kráčalo ľahšie.

Zastavila som sa po ovocie a naskočila na metro. Kúpim si ju cestou zo stanice na pohovor.

Dve zastávky pred cieľom sme však so škripotom zastali a dobrú hodinu sme sa nepohli. Chlapík sediaci oproti mne po mne v kuse poškľoval. Už som to nevydržala a zľadúvala v kabelke niečo na ovievanie, pretože vo vlaku začínalo byť ozaj horúco. Chlapík sa pozrel na mobil a potom ešte zo dva-tri razy na mňa. Snažila som sa ho ignorovať, no šípila som, čo bude nasledovať.

Po chvíľke sa ku mne naklonil. „Prepáčte, vy ste tá nevesta, však?“ Natrčil mi mobil s videom, ktoré by som radšej nevidela. Kiežby neexistovalo! „Tá, ktorá strápnila ženícha na svadbe.“

Nie prvý raz ma niekto spoznal, hoci naposledy sa to stalo pred mesiacom či dvoma, preto som sa nádejala, že to šialenstvo pominulo. Zrejme som sa mýlila. Začali si nás všímať aj ostatní cestujúci, a tak mi neostávalo nič iné, len uniknúť bombardovaniu otázkami, ktorými by ma zákonite zasypali, keby som priznala farbu. Klamala som, až sa prášilo.

„Kdeže, to vôbec nie som ja. No už mi viacerí vraveli, že sme si akoby z oka vypadli,“ mykla som plecami. „Kaž-

dý má vraj na svete dvojníka. Takže táto nevesta bude asi moja dvojníčka.“ Po chvíli som dodala: „Ach, kiežby som to bola ja! Vôbec sa s ním nemaznala, pravda?“

Chlapík sa znova pozrel na mobil a vzdal to. Nevyzeral, že by mi uveril čo i len slovo, no aspoň sa v tom nevrátil. „Áno, iste. Prepáčte, že som vás obťažoval.“

O hodinu sa vlak konečne pohol. Nikto sa neobťažoval oznámiť nám dôvod zdržania. Ostávalo mi už iba dvadsať minút do ďalšieho pohovoru a stále som mala na sebe blúzku poŕfkanú čerešňovou šťavou. A kým som ich jedla v horúcom vlaku, poškrvnila mi ju ďalšia dávka tekutiny. Vybehla som po schodoch zo stanice metra v nádeji, že cestou na pohovor naďabím na niečo obstojné.

Po chvíli som konečne zbadala obchod s oblečením vo výklade. Len čo som do butiku Paloma vošla, zaraz sa ku mne prihrnula predavačka a oslovila ma s výrazným talianskym prízvukom.

„Dobrý deň. Máte krémovú alebo bielu hodvábnu blúzku? Alebo...“ pokrútila som hlavou a sklopila zrak. „Vlastne hocičo, čo sa mi hodí k sukni.“

Žena sa mi zadívala na blúzku. Slúžilo jej ku cti, že môj výzor nekomentovala. Iba prikývla a zaviedla ma k stojanu, z ktorého sňala tri rôzne hodvábne blúzky. Chvalabohu, hodili by sa mi všetky. Spýtala som sa na kabínky a spolu sme zamierili do zadnej časti butiku. Ktosi však zavolať od pokladnice, a tak ukázala na dvere a čosi mi povedala taliansko-anglickou hatlaninou. Asi niečo v zmysle „o chvíľu som pri vás“, no na tom nezáležalo. Určite to nebolo nič dôležité.

V kabínke som sa pozrela do zrkadla. Pery mi žiarili červeňou. Asi od čerešní, ktoré som zjedla v metre. „Do-

čerta!“ namrzela som sa a šúchala si ich. Pred pohovorom sa tej farby asi nezbavím. Našťastie, zuby ostali pred škvrnami ušetrené. Tie poondiate čerešne sú čistá hrôza! Tlačil ma čas, a tak som si chvatne vyzliekla špinavú blúzku a vzala novú z vešiaka. Predtým než som si ju obliekla, napadlo mi trochu sa osviežiť. Po tej spare v metre som sa veru necítila najčistejšia. Vybrala som z kabelky starú vlhčenú utierku. Našťastie, ešte bola vlhká. Zavanula z nej citrónová vôňa. Zdvihla som pravú ruku, aby som sa utrela. Azda sa mi tá vôňa preniesla aj na pokožku. Zvedavá som sklonila hlavu a pričuchla si k pazuche. V tej chvíli sa dvere na kabínke rozleteli.

„Čo to má zna...“ Muž vo dverách ich už-už zatváral, no zháčil sa a pátravo sa na mňa pozrel. „Čo robíte?“

Tento deň sa začal najhoršie, ako mohol, takže je pochopiteľné, že ten chlap s nádhernými zelenými očami bol stelesnený boh. Zaskočil ma, no rýchlo som sa spamätala, len čo som si uvedomila, že mám stále zdvihnutú ruku a on ma nachytal, ako si čuchám pazuchu.

Vyvedená z miery som si prikryla prsia v čipkovej podprsienke. „Záleží na tom? Vypadnite!“ Vytrhla som mu dvere z ruky a zatvorila ich, pričom som nimi zachytila narušiteľa. „Nájdite si pánsku kabínku!“ skríkla som.

Pod dverami som videla jeho vyleštené topánky. Nehýbali sa.

„Len pre vašu informáciu,“ zahrmel chrapľavý hlas, „toto je pánska kabínka. No pokojne si ďalej umývajte podpazušie.“

Vyleštené topánky konečne zmizli a ja som si mohla vydýchnuť. Nech sa tento deň už skončí! Ešte ma však čakal posledný pohovor, na ktorý budem meškať, ak si

nešvihnem. S umývaním druhého podpazušia som sa už neobťažovala a vyskúšala si prvú blúzku. Našťastie mi sadla, a tak som si ju nechala na sebe. Uháňala som k pokladnici a popritom som si ju zakasala do sukne. Očakávala som, že muža, ktorý mi vletel do kabínky, tu ešte uvidím, no našťastie po ňom nebolo ani stopy.

Kým som čakala na predavačku, obzrela som sa na kabínky a všimla si, že v skutočnosti mi ukázala kabínku vpravo od tej, do ktorej som vošla, a tá bola označená nápisom *Dámy*. Tam, kde som bola ja, stálo zreteľné *Páni*.

Dočerta! Paráda.

Blúzka ma stála stoštyridsať dolárov – asi o stodvadsať viac než tá okyckaná z Marshalls. Keďže som si vďaka tomu takmer vybielila účet, musela som tú poslednú prácu získať... a pohovor sa začínal o pár minút. Trielila som do vedľajšej budovy, na toalete v hale som sa bleskovo upravila, prehrabla si vlasy a narúžovala si pery červené od čerešní.

Cesta na tridsiate piate poschodie trvala takmer toľko čo cesta metrom. Výťah zastavoval hádam na každom poschodí, a tak som vytiahla mobil a prezrela si e-maily, aby som sa nestresovala, že budem chvíľu meškať. Nanešťastie to nebola dobrá voľba, pretože mi prišli dva e-maily o neprijatí z firiem, kam som poslala životopis, vrátane tej, kde som dnes bola. Skvelé! Cítila som sa porazená na celej čiare, zvlášť teraz pred pohovorom na miesto, na ktoré nemám potrebnú kvalifikáciu, i keď sa Kitty za mňa prihovorila.

Výťah konečne cinkol na správnom poschodí. Zhlboka som sa nadýchla, aby som si dodala trochu guráže, a vystúpila. Sotva som však spravila krok, zvyšky po-

koja, ktorý sa mi ako-tak podarilo nájsť, vyleteli hore komínom. Vysoké dvojité sklenené dvere s nóbl zlatým nápisom *Crawford Investments* ma vydesili na smrť. Na recepcii s vysokánskym stropom, so žiarivo bielymi stenami s odvážnymi farebnými obrazmi a s obrovským krištáľovým lustrom to bolo ešte horšie. Žena za stolom vyzerala skôr ako supermodelka než recepčná.

Roztiahla lesklé pery do úsmevu. „Ako vám pomôžem?“

„O piatej mám pohovor s pánom Merrickom Crawfordom.“

„Vaše meno, prosím?“

„Evie Vaughnová.“

„Oznámim mu, že ste prišli. Prosím, zatiaľ sa posadzte.“

„Ďakujem.“

Vybrala som sa k bielym plyšovým sedačkám. „Slečna Vaughnová?“ zavolala za mnou recepčná.

Otočila som sa. „Áno?“

„Z blúzky...“ ukázala si na chrbát, „... vám visí visačka.“

Siahla som si tam a hmatkala, až kým som ju nenašla. Strhla som ju. „Ďakujem. Stalo sa mi čosi s blúzkou, ktorú som mala na sebe, a tak som si cestou musela kúpiť novú.“

Usmiala sa. „Ešteže je piatok.“

„Presne.“

Zanedlho sa recepčná vynorila zo svätyne kancelárií. Zaviedla ma k povestnej sklenej rohovej miestnosti. Stáli v nej dvaja muži pohrúžení do boja o to, kto je väčší krikľúň. Nás si ani nevšimli. Stáli oproti sebe a ziapali. Nižší plešivejúci muž živo gestikuloval. Vždy keď rozhodil rukami, zaskveli sa mu pod pazuchami

obrovské mapy od potu. Vyšší bol podľa postoja jednoznačne šéf. Stál s nohami naširoko a rukami prekriženými cez prsia. Nevidela som mu do tváre, no pri pohľade z boku som mala dojem, že časť jeho sebadôvery zrejme pochádza z vedomia, že je nesmierne príťažlivý.

„Ak sa ti to nepáči...“ zavrčal šéf, „... dávaj pozor, aby ťa cestou von nebuchli dvere do zadku.“

„Moje ponožky sú staršie než to decko! Aké už len on môže mať skúsenosti?“

„Na číslo v občianskom seriem! Zaváži iné číslo – výška zisku. Jeho percentá sú dvojciferné, zato tie tvoje sú na dne už tretí štvrtrok po sebe. Kým sa to nezlepší, všetky tvoje obchody bude schvaľovať Lark.“

„Lark...“ pokrútil ten nižší hlavou. „Ešte aj to meno ma vytáča.“

„No, tak sa choď vytáčať niekam inam.“

Nízky chlapík čosi zavrčal a zvrtol sa na odchod. Cestou si utieral pot z červenej tváre. Rozčapil dvere a prešiel popri nás, akoby sme boli vzduch. Šéf sa vybral k stolu. Očividne sme boli neviditeľné.

Recepčná sa na mňa súcitne pozrela, potom zaklopala.

„Čo je?!“

Odchýlila dvere a strčila dnu hlavu. „O piatej máte pohovor. Uchádzačka už prišla. Povedali ste mi, aby som ju priviedla.“

„Skvelé,“ zamračil sa. „Privedte ju.“

Kittin vnuk jej milotu očividne nezdedil.

Recepčná mi s váhavým úsmevom kývla. „Pardon,“ zašepkala. „Prajem veľa šťastia.“

Vošla som do honosnej kancelárie. Keď sa sklenené dvere za mnou s kliknutím zavreli a muž stále nezdvi-

hol zrak od stola ani ma nepozdravil, mala som sto chutí vziať nohy na plecía. No kým som otáľala, pán Mrzút stratil trpezlivosť.

Otočil sa mi chrbtom, aby uložil niečo na poličku. „Aj si sadnete alebo si musím vziať plechovku a špagát a zahráme sa na telefón?“

Prižmúrila som oči. To je teda idiot! Sama som nevedela, či za to mohol ten dnešný nanič deň alebo iba postoj tohto chlapa, no odrazu mi bolo úplne jedno, či túto prácu získam. V každom prípade, stalo sa. Dobrá správa je, že ak vám je fuk, či vyhráte alebo prehráte, prestanete sa cítiť pod tlakom. „Dopriala som vám minútku v nádeji, že sa vám zlepší nálada,“ kontrovala som.

Chlap sa otočil. Ako prvé som si všimla jeho úškrn. No keď som sa mu zadívala do očí – výrazne zelených očí –, takmer ma prekotilo.

Nie!

To vážne?

Proste nie!

To nemôže byť pravda!

Kittin vnuk je ten kretén z kabínky?!

Najradšej by som zaliezla do diery.

No kým ja som potichu umierala od poníženia, muž, ktorý mi pred pätnástimi minútami vpálil do kabínky a pristihol ma oňuchávať si podpazušie, znova prehovoril.

Merrick ukázal na kreslo oproti stolu. „Čas sú peniaze. Sadnite si.“

Žeby si ma nepamätal? Je to vôbec možné?

Po ostrej výmene názorov, ktorej som sa stala svedkom, som pochybovala, že tento typ muža by skrýval, čo si myslí.

Možno si ma vtedy ani poriadne nevšimol... Predsa som rýchlo zavrela dvere. Stála som tam iba v podprsienke a teraz som oblečená.

Alebo... Žeby som sa splietla a nie je to ten chlap z kabínky? To sotva. Možno mám nevýraznú tvár, ktorá človeku raz-dva vyfučí z hlavy, no jeho tvár je nezabudnuteľná – ostrá sánka, výrazné lícne kosti, opálená pokožka bez jedinej chybičky, plné pery a husté tmavé mihalnice, ktoré mu rámujú zelené oči. Tie sa práve upierali na mňa, akoby som bola posledný človek, ktorého túži mať v kancelárii.

Založil si ruky v bok. „Nemám na vás celý deň. Tak nech to máme rýchlo za sebou.“

Páni! *Si bomba, fakt!* Prejavoval asi toľko nadšenia ako ja z toho, že by som mala pracovať preňho. No stálo ma veľa námahy, aby som sa sem dostala, takže pokojne môžem zakončiť tento mizerný týždeň ďalším odmietnutím.

Prešla som k stolu a natiahla k nemu ruku. „Evie Vaughnová.“

„Merrick Crawford.“ Kým sme si potriasali ruky, dívali sme sa navzájom do očí, a ja som na ňom stále nevidela ani náznak, že by ma spoznal, ani z kabínky, ani ako priateľku svojej starej mamy.

Na tom však nezáležalo. Kitty mi zariadila pohovor, no zvyšok je na mne.

Môj životopis ležal uprostred obrovského skleneného stola. Zdvihol ho a oprel sa o stoličku.

„Čo je Boxcar Realty?“

„Nezisková organizácia, ktorú som založila pred niekoľkými rokmi. Je to skôr vedľajší projekt, no posledný polrok som sa mu po práci terapeutky venovala naplno.“

Nechcela som ho vynechať zo zoznamu pracovných skúseností, aby som nemala medzi zamestnaniami hluché miesto.“

„Takže z poslednej pozície terapeutky ste odišli pred šiestimi mesiacmi a odvtedy ste sa nikde nezamestnali?“

Prikývla som. „Správne.“

„A Boxcar sa venuje nehnuteľnostiam?“

„Je to spoločnosť, ktorá sprostredkúva prenájom. Vlastním niekoľko netradičných nehnuteľností, ktoré prenajímam cez Airbnb.“

Merrick sa zachmúril. „Netradičných?“

„Je to dlhý príbeh, takže ho skrátim. Zdedila som nehnuteľnosti dolu na juhu, kde je to skvelé na turistiku a únik z mesta. Nechcela som pokaziť scenériu domami, tak som vybudovala zariadenie na glamping a dva domčeky na strome, ktoré prenajímam.“

„Glamping?“

„To je kemping, ale so štipkou glamouru. Znamená to...“

Merrick ma prerušil. „Slečna Vaughnová, viem, čo znamená termín *glamping*. Len rozmýšľam, ako to ide dokopy s terapiou.“

Ech, to nebol dobrý začiatok. Vystrela som sa. „Na prvý pohľad nijako, no vezmite do úvahy, že väčšina mojich nájomcov hľadá únik od stresujúcej práce. Ten projekt je mojou vášňou. Všetok zisk ide na charitu. Po odchode zo svojho posledného zamestnania som si doprial voľno, ktoré som už veľmi potrebovala, a sústredila som sa na rozvoj toho miesta.“ Naklonila som sa a ukázala na svoj životopis. „Ak sa pozriete na moje predchádzajúce zamestnanie, uvidíte, že mám skúsenosti aj ako terapeutka.“

Merrick sa na mňa chvíľu uprene díval, potom znova sklopil zrak na môj životopis. „Pracovali ste v Halpern Pharmaceuticals. Čo ste tam robili?“

„Pracovala som s pacientmi, ktorí sa zúčastňovali na testovaní liekov proti depresii a úzkosti.“

„Takže každý pacient dostal lieky?“

„Nie. Niektorým sa počas klinického testovania podávalo placebo.“

„Pracovali niektorí z tých ľudí vo vysoko stresujúcom prostredí?“

„Niektorí áno. Pochádzali z rôznych prostredí a mali rôzne povolania. No všetci trpeli depresiou a úzkosťami.“

Merrick si palcom pošúchal peru. „Predpokladám, že chceli lieky, pretože tradičná terapia nefungovala.“

Prikývla som. „To je pravda. Na testovaní sa mohli zúčastniť iba tí, ktorí absolvovali aspoň rok terapie. Štúdie Halpernu sa zameriavali na pacientov, u ktorých poradenstvo nezabralo.“

„A ukázali sa tie lieky ako účinné?“

„Tie, s ktorými som pracovala, áno.“

Merrick sa oprel o stoličku. „Takže máte skúsenosti iba s prácou s ľuďmi, u ktorých nezabrala terapia a na zlepšenie stavu potrebovali lieky. Je to tak správne?“

Zamračila som sa. *Bože, to je imbecil!* „Bohužiaľ, nie u každého zaberie terapia. Mnohí, s ktorými som pracovala, zaznamenali zlepšenie. No keďže išlo o dvojito zaslepené štúdie, neviem vám povedať, koľko pacientov užívalo placebo a ich stav sa zlepšil výlučne vďaka mojej terapii. Som si však istá, že niektorým áno.“

Hodil môj životopis na stôl. „Riadim maklérsku firmu. Rozmýšľam, či by som mohol prestať s vykazovaním miery návratnosti u svojich klientov. Musí byť

príjemné nestarať sa, či niekto odhadne úspešnosť vašej snahy alebo nie.“

Rozhorúčili sa mi líca. „Naznačujete, že som nerobila dobre svoju prácu, pretože nikto nevie povedať, či ľuďom pomohla moja terapia alebo lieky?“

V očiach sa mu zablyso. „To som nepovedal.“

„Naznačili ste to. Všetkým svojim pacientom radím rovnako, podľa svojich najlepších schopností, či už sa niekto pozerá, alebo nie. Povedzte mi, pán Crawford, keby vaši klienti nemali poňatia o miere návratnosti, pracovali by ste inak? Poľavili by ste?“

Na perách mu hral úsmev, akoby si užíval, že sa správa ako somár. Po chvíli ticha, počas ktorého na mňa uprene hľadel, si odkašľal.

„Naozaj hľadáme niekoho, kto má skúsenosti s ľuďmi s vysoko stresujúcou prácou, a pomôže im skôr, než sa uchýlia k liekom.“

Dovtúpila som sa, že odkedy som vstúpila, nezáležalo na tom, čo poviem. A pochopila som aj to, že nemám náladu na ďalší výsmech, zvlášť keď jeho postoj jasne naznačuje, že toto miesto nedostanem.

Vstala som a natiahla k nemu ruku. „Ďakujem za váš čas, pán Crawford. Veľa šťastia v hľadaní.“

Merrick zdvihol obočie. „Už končíme?“

Mykla som plecami. „Nevidím najmenší dôvod, prečo by sme mali pokračovať. Dali ste jasne najavo, že moje skúsenosti vám nestačia. A povedali ste aj to, že čas sú peniaze, takže som si istá, že ste na mňa už premrhali aspoň tisícku... alebo aj dve.“

A znova ten úškrn. Pohľadom mi blúdil po tvári, potom vstal a chytil mi ruku. „Minimálne dvadsaťtisíc. Vo svojej práci som veľmi dobrý.“

Pokúsila som sa vytiahnuť si ruku z jeho zovretia, no stisol mi ju silnejšie. Znenazdania ma potiahol k sebe, až som sa musela nakloniť nad stôl. Naklonil sa aj on. Na okamih som si myslela, že sa ma pokúsi pobožkať. Predtým než mi znova začalo biť srdce, sa však stočil doľava, priložil mi tvár ku krku a zhlboka sa nadýchol. Potom mi pustil ruku, akoby sa nechumelilo.

Zažmurkala som a vystrela sa. „Čo... to malo znamenať?“

Merrick pokrčil plecami. „Keďže sa nestanete mojou zamestnankyňou, napadlo mi, že sa to nebude považovať za obťažovanie, keď k vám narýchlo privoniam.“

„Narýchlo privoniate?“

Vložil si ruky do vreciek na nohaviciach. „Od tej kabínky som horel zvedavosťou.“

Vypleštila som oči. „Panebože! Vedela som, že ste to boli vy! Prečo ste mi to nepovedali?“

„Inak by to nebola zábava. Zaujímalo ma, ako zareagujete. Len čo ste vošli, vyzerali ste, že by ste najradšej utiekli. No pôsobivo rýchlo ste sa spamätali.“

Prižmúrila som naňho oči. „Nečudo, že potrebujete pomôcť svojim zamestnancom odbúrať stres. Často sa zahráivate s ľuďmi na pobavenie?“

„A vy sa často skrývate v kabínkach a ovoniavate si podpazušie?“

Zamračila som sa. Zdalo sa, že si to užíva.

„Aby ste vedeli, chcela som sa umyť, lebo som uviazla...“ pokrútila som hlavou a zavrčala. „Viete čo? To je fuk.“ Zhlboka som sa nadýchla a pripomenula si, že som profesionálka a niekedy je lepšie zachovať si morálnu prevahu. Uhladila som si sukňu a vystrela sa. „Ďakujem za váš čas, pán Crawford. Dúfam, že sa už neuvidíme.“

Druhá kapitola

EVIE

„Takže dnešné pohovory nedopadli ktovieako? Chápem to dobre?“

Naliala som do pohára posledné kvapky vína a podala ho sestre. „A podľa čoho tak usudzuješ?“

Greer vzala zo stojana ďalšiu fľašu a s vývrtkou v ruke si prisadla ku mne za kuchynský stôl. „Prečo sme sa narodili iba bystré a krásne, a nie aj bohaté?“

Zachichotala som sa. „Lebo nie sme hlupane. Prísámvačku, každý, koho som stretla a oplýval peniazmi, rozumom aj krásou, bol zároveň poriadny idiot.“ Srkla som si vína. „Ako napríklad ten chlap, s ktorým som mala poobede pohovor. Neskutočný fešák so žiarivými očami a s takými hustými a tmavými mihalnicami, že som mala čo robiť, aby som naňho necivela. Vlastní jednu z najúspešnejších hedžových firiem na Wall Street a je to totálny magor.“

Greer s hlasným puk odzátkovala fľašu a jej pes Buddy k nej zaraz pribehol. Bol to jediný zvuk, vďaka ktorému bol ochotný vstať. Na zvonček pri dverách alebo zaklopanie ani nevystrčí nos z pelecha. No stačí otvoriť fľašu vína a aktivuje sa uňho Pavlovov reflex. Sestra mu podržala zátku, aby ju olizol, a on sa na ňu dychtivo vrhol.

S údivom som sa naňho dívala. „Máš zvláštneho psa.“

Poškriabala ho po hlave, kým cucal korok. „Zbožňuje iba červené víno. Všimla si si, ako na mňa gáni, keď ku mne príbehne a potom zistí, že je biele a on vstával zbytočne?“

Zasmiala som sa a naliala jej plný pohár merlotu.

„Vráťme sa k tomu sexi, bohatému, arogantnému chlapovi, ktorého si dnes stretla,“ povie. „Zdá sa, že je otrasný. Je nejaká šanca, že by sa chcel stať darcom pre tvoju sestru?“

Greer s manželom Benom sa už päť rokov snažia o dieťa a momentálne hľadajú darcu spermií. Má tridsaťdeväť rokov, je odo mňa o desať rokov staršia, a už jej začínajú tikať biologické hodiny. Absolvovala štyri cykly umelého oplodnenia manželovými spermiami, pretože jeho malí kamaráti majú problém s pohyblivosťou. No nepošťastilo sa im. Nedávno to vzdali a rozhodli sa pre darcovstvo.

„Určite by si mala väčšie šťastie. Skôr by si od neho dostala spermie než ja prácu.“

„Čo sa stalo? Zase nemáš dost' skúseností?“

Vzdychla som a prikývla. „Pravdupovediac, je to moja chyba. Nikdy som nemala pracovať pre farmaceutickú spoločnosť Christianovej rodiny. Je to veľmi špecifické odvetvie a v dnešnej dobe sú ľudia veľmi nedôverčiví k testovaniu liečiv, takže to vrhá na mňa zlé svetlo, keďže som mala s nimi niečo spoločné. Navyše, bolo hlúpe preplieť si s nejakým mužom celý život.“

Sestra ma potľapkala po ruke. „Hlavu hore. Budúci týždeň máš pohovor vo firme Kittinho vnuka, nie? Možno to vyjde tam.“

„Ehm, vravela som ti o tom arogantnom idiotovi? To je Kittin vnuk.“

Našu starú mamu a Kitty Harringtonovú spájalo tridsaťročné priateľstvo. Bývali vedľa seba v Georgii až do starkinej smrti pred štyrmi rokmi. Keď som sa rozhodla urobiť si doktorát na Emoryho univerzite v Atlante, presťahovala som sa k staršej a tak som Kitty spoznala. Keď starká po krátkom boji s rakovinou v poslednom ročníku môjho štúdia zomrela, s Kitty sme si boli navzájom oporou a odvtedy sme si veľmi blízke. Nezáleží na tom, že nás delí skoro päťdesiatročný vekový rozdiel. Považujem ju za dobrú priateľku. Ostali sme v kontakte aj po tom, čo som sa kvôli sťaži vrátila do New Yorku. Navštevujem ju minimálne raz ročne a telefonujeme si takmer každú nedeľu.

Greer vypleštila oči. „No teda! Myslela som si, že ten pohovor máš až o týždeň. Fakt sa Kittin vnuk správal ako kretén, aj keď vie, aké ste si vy dve blízke? Neuveriteľné!“

Srkla som si vína a pokrútila hlavou. „O Kitty nepadla ani zmienka. Nevyzeral ako typ chlapa, ktorý stráca čas nezáväznými rečičkami. No po odchode z jeho kancelárie mi napadlo, že možno nevedel, kto som. Inak by to spomenul, nie?“

„Prečo si to nespomenula ty?“

Mykla som plecami. „Bol to šialený deň. Ešte predtým som naňho narazila v neďalekom obchode a nebolo to dvakrát príjemné stretnutie. Dosť ma to rozhodilo a potom ma vytráпил, spochybňoval moju kvalifikáciu. Chápem, že asi nie som ukázková kandidátka, no načo ma pozýval na pohovor, ak si nemyslel, že mám aspoň základné znalosti?“

„To ma vážne prekvapuje. Kitty je taká milá dáma.“

„To je pravda. No je to aj figliarka. Z jej úškrnu nikdy neviem vyčítať, kedy žartuje a kedy to myslí vážne.“

Pokrútila som hlavou. „To majú vlastne spoločné – ten nečitateľný úškrn.“

„Povieš jej, ako sa k tebe správal?“

Pokrčila som nos. „Nechcem, aby sa cítila previnilo. Navyše, vždy sa rozžiarí, keď o ňom hovorí.“

„Nuž...“ Sestra mi stisla ruku. „Všetko sa deje z nejakého dôvodu. Stavím sa, že ťa čaká niečo významnejšie a lepšie. A aj keď chvíľu potrvá, kým to nájdeš, nemusíš nikam chodiť. Môžeš ostať u nás tak dlho, ako budeš chcieť.“

Vedela som, že to myslí vážne, a rada som s ňou a jej manželom trávila čas, odkedy som sa k nim nasťahovala, no už som sa tešila, ako sa usadím vo vlastnom byte. „Ďakujem.“

V noci som ležala v posteli a nevedela zaspáť, iba som sa prehadzovala ako po väčšinu nocí, odkedy sa môj život obrátil hore nohami. Za jediný deň som prišla o snúbenca, najlepšiu kamarátku, prácu a byt. A aby toho nebolo málo, video môjho prejavu na svadbe, počas ktorého som odhalila Christiana a Miu, sa stalo virálnym. Rovnako ako to, na ktorom si to rozdávali vo svadobnom apartmáne noc pred našou svadbou. „Pornovideo nevestinej najlepšej kamarátky a ženícha“ zaznamenalo vyše miliardy pozretí. Objavilo sa dokonca aj v hlavných správach a trvalo vyše mesiaca, kým záujem oň na internete umrel pomalou a bolestnou smrťou. Vo chvíli, keď som si myslela, že sa už môžem voľne nadýchnuť, podal Christian a jeho rodina na mňa žalobu za podvod a spreneveru. Tvrdili, že im musím zaplatiť za nákladnú svadbu, aby sme si boli kvit za to, o čom som vraj dlho vedela. Akoby nestačilo, že to celé bolo nezmyselné, znova sa rozkrútil šialený kolotoč, len čo sa o tom dopoču-